

PLUJÍCÍ SVĚT

AXIE OH

Přeložila
Jaroslava Sůvová

Plující svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Axie Oh

Plující svět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PLUJÍCÍ SVĚT

AXIE OH

COO
BOO

Přeložila Jaroslava Šůvová

THE FLOATING WORLD

Copyright © 2025 by Axie Oh. Published by arrangement with Feiwei and Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

Map illustrations by Virginia Allyn.

Cover art by Taylor Yingshi.

Translation © Jaroslava Šůvová, 2026

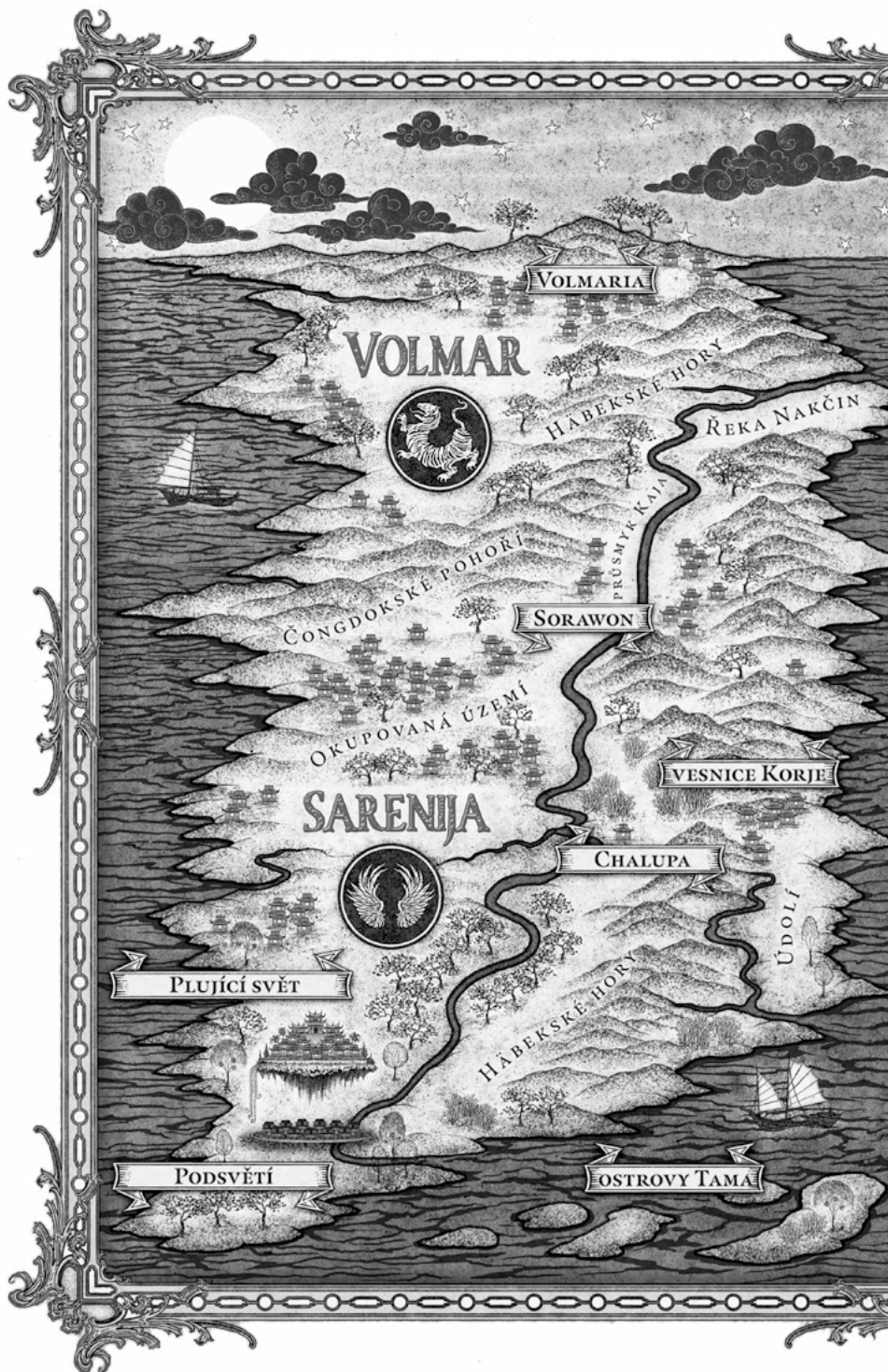
ISBN tištěné verze 978-80-267-4139-8

ISBN e-knihy 978-80-267-4141-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4142-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4140-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro mého tátu, který mi vždycky dával křídla

VOLMARIA

VOLMAR

HABEKSKÉ HORY

ŘEKA NAKČIN

PRŮSMYK KAIA

ČONGDOKSKÉ POHŘÍ

SORAWON

OKUPOVANÁ ŮZEMÍ

VESNICE KORJE

SARENIIA

CHALUPA

PLUJÍCÍ SVĚT

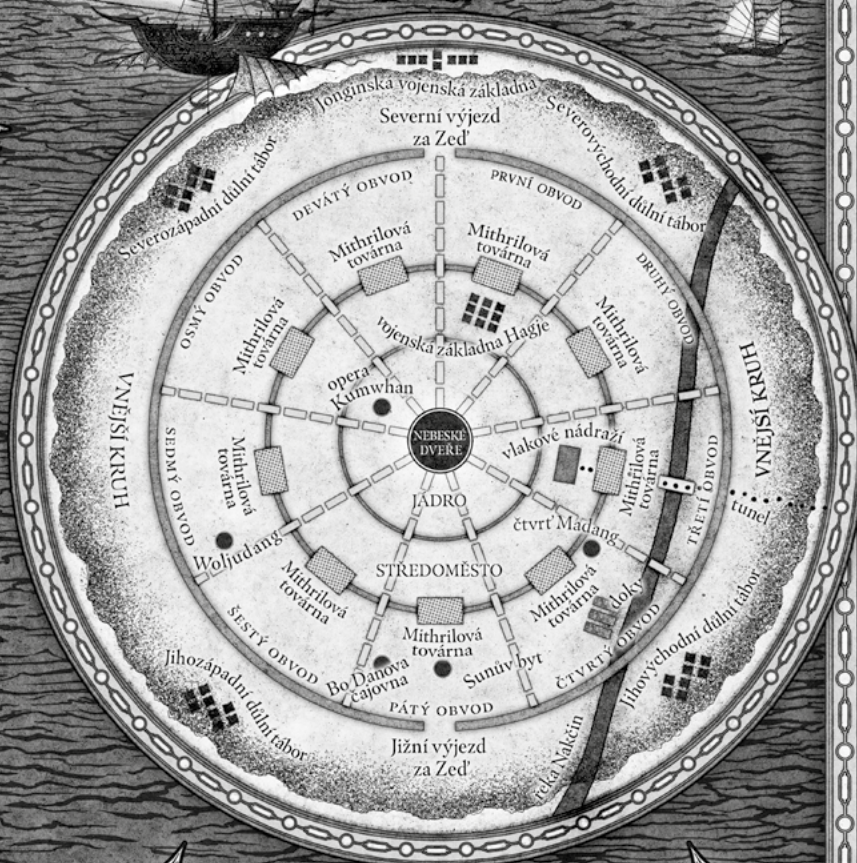
HABEKSKÉ HORY

ŮDOLÍ

PODSVĚTÍ

OSTROVY TAMÁ

SEVER

PODSVĚTÍ

JEDNÁNÍ PRVNÍ
SVĚT
V TEMNOTĚ

1

REN

východně od Häbeksých hor

Dunění bubnu stále zrychlovalo a Ren se překulila doprostřed kruhu, přemetem se vyhoupla na ruce a kráčela po nich s nohama zdviženýma k obloze. Cítila, jak jí maska klouže z obličeje, a rychle si ji posunula zpátky, aby nenarušila představu, že není dívkou, ale různolícím démonem.

Na druhé straně kruhu, kde si pro potěchu obecnstva vykračoval malý strýček s nahou hrudí a v krátkém kabátku a kroutil na diváky boky, vybuchovaly salvy smíchu. Stejně jako Ren měl masku, ale ta jeho byla bílá s modrými puntíky na tvářích. Kmitnutím zápěstí otevřel papírový vějíř a stydlivě s ním zamával. Pár starších žen vykřiklo cosi lascivního a někteří mladíci zrudli a strkali se mezi sebou, aby měli lepší výhled.

Ren se začala přibližovat k malému strýčkovi, poskakovala na jedné a pak na druhé ruce a komíhala nohama, aby udržela rovnováhu.

Publikum bylo menší než loni, zato ho předčilo nadšením. Někteří vesničané na okraj kruhu přivalili sudy a plácali do nich rukama, čímž doplňovali strukturu rytmu, který udávalo bubnování velkého strýčka.

Jejich kočovná společnost vystupovala už půl hodiny. Ren by to vydržela i déle, ale pokud chtěli dojet do vesnice Korje do konce týdne, karavana musela vyrazit v poledne. Velký strýček rychle zabubnoval do obou stran bubnu ve tvaru přesýpacích hodin, což bylo znamení k ukončení představení.

Ren vyskočila na nohy a pohledem přejela publikum. Po všimla si malé holčičky, asi okolo sedmi nebo osmi let, jak sedí se zkříženýma nohama před skupinou starších chlapců. Ačkoli do ní zezadu strkali, nevěnovala jim žádnou pozornost a s ohromným výrazem zírala na Ren.

Nad tak podvědomou scénou se Ren sevřelo srdce – v jejím věku nebyla jiná. Když tetička vystupovala, nechtěla ani mrknout ze strachu, že by přišla o jediné cuknutí zápěstí nebo naklonění hlavy. Svým tělem tetička dokázala předvést celou škálu postav. Byla jelenem, co se svižně řítí lesem za svitu měsíce. Byla námořníkem staženým pod hladinu. Když byla tetička prohnanou liškou, co poraženě peláší se staženým ocasem, Ren se smála a brečela, když byla tetička vdovou na hoře, co pláče po milenci, který se už nikdy nevrátí.

Skrze tetiččino vypravování žila tisíce životů, bojovala s démony a přechytračila bohy.

Ta dívka na Ren zírala, jako by byla schopná stejných divů.

Ren s malým strýčkem měli předvádět pantomimu o démonovi, který se pokusí přelstít šlechtice, ale selže. Nitky děje se jim však už dávno vytratily. Pokud chtěli představení dokončit, budou na ně muset zase navázat, ale nejdřív musí předvést poslední fintu.

Ren přeběhla kruh a vyskočila na nejbližší sud. Otočila se k velkému strýčkovi, ale ten už čekal, co chystá. Dvakrát paličkou praštil do levé části bubnu, vyloudil trhaný, dunivý zvuk, a pak praštil pravou otevřenou dlaní do pravé strany.

Skok a otočka ve vzduchu stačily na to, aby diváky ohromila, a přece...

Ren zavřela oči. Cítla to – Světlo, co tam vždy existovalo jako stálý plamen, který rostl a slábl s tlukotem jejího srdce. Nyní po něm sáhla, ale jen po jiskřičce, jejíž žár se rozšířil z jejího nitra do rukou a pak jí vyletěl prsty z těla.

Bylo bezvětrí, ale Světlo vzduch rozvířilo. Pod ní prosvištěl silný závan, opřel se o sud a vzdul jí kalhoty. Skočila a nechala ho, ať ji zvedne k nebesům. Na chvíli ji zachvátila panika – byla vysoko, moc vysoko –, ale pak se ve vzduchu skrčila, udělala salto a přistála na tvrdou zem.

Nastala chvíle ticha, pak publikum vybuchlo halasným potleskem.

Malý strýček k ní přispěchal. „Tys tomu dala,“ řekl, ale v jeho hlase slyšela smích.

„Myslíš, že se tetička dívala?“ zeptala se Ren. Adrenalin již vyprchal a nyní se cítila nervózně. Tetička ji varovala, aby nepoužívala magii, zvláště ne před cizími lidmi. Ren by mohla argumentovat, že to udělala, aby povzbudila dav – spokojené publikum je štědré –, ale v hloubi duše věděla, že to nebyla pravda.

„Snad ne,“ řekl malý strýček vesele. „Jdeme na to!“

Popadl stužku u jejího pasu. Přesně jak nacvičovali, za ni zatáhl, zatímco ona se točila v opačném směru. Stuha se mezi

nimi rozvinula, červená od květů světlice, kterými ji velký strýček obarvil. Padla pozpátku na zem a pak nehnutě ležela s rozhozenými končetinami.

Jako když vytáhnete kámen z potoka, vesničané ji zavalili a do rukou jí vnucovali jídlo nebo mince. Vyskočila na nohy, aby je přijala, a smála se s dětmi, které ji tahaly za kalhoty, ale zklamaně zjistily, že ze švů nevyrazil vítr. Až za pár minut se byla schopná vymotat a jít hledat malého strýčka.

Našla ho, jak sedí na dřevěném stupínku na okraji vesnice a počítá výdělek z jejich představení. Nad ním se skláněla borovice, jako by mu koukala přes rameno.

Sundal si masku, čímž odhalil svou hezkou a zrudlou tvář. Ačkoli mu říkala „malý strýček“, neboť byl tetiččin mladší bratr, aby ho odlišila od „velkého strýčka“, což byl její manžel, bylo mu pouhých osmnáct a Ren sedmnáct let. Skoro sedmnáct let. Vlasy mu trčely v rozcuchaných chomáčích, takže připomínal kapustu. Ren odolala pokušení mu je uhladit a opečovávat ho jako tetička.

Posadila se vedle něj, zula si sandály a vytáhla si nohy na dřevěný stupínek. Na hromádku přidala věci, které přinesla – přikrytý košík sójových bobů, malý kotlík sójové omáčky a kostku fermentované fazolové pasty. Tato vesnice byla svými fazolemi vyhlášená. Vytáhla z kapes veškeré mince a hodila je na stupínek, kde zacinkaly, zatočily se a pak dopadly na místo.

Těsně vedle sebe se Ren a malý strýček sklonili nad sbírkou zboží a mincí. Dar to byl mizerný, dohromady méně než čtvrtina toho, co shromáždili loni. V ostatních vesnicích to bylo

stejně, ale i tak to byl šokující pohled. Po tak nadšeném ohlasu Ren doufala, že toho bude víc.

„No,“ řekl malý strýček po dlouhém tichu, „fazole mám docela rád.“

„Poslední sklizeň nám vzala plíseň,“ ozval se za nimi vážný hlas a Ren s malým strýčkem nadskočili.

Z vesnice se neslyšně přiblížila tetička – což byl úctyhodný výkon, neboť si před dvěma dny vyvrtla kotník a k chůzi používala hůlku. Kolem vážné tváře jí poletovaly pramínky tmavě hnědých vlasů. Její pohled se u nich nezastavil, neboť pokračoval dál na prázdná pole. „Ve zdejší půdě je něco špatného.“

Ren se po tetiččiných slovech zachvěla. Lidé z karavany si těchto změn všimli, když cestovali nejdříve na východ, pak na sever z vesniček rozestých po údolích řeky až po větší přímořská města lemující pobřeží. Čím hlouběji do vnitrozemí na západ k horám mířili, tím to bylo horší. Jejich lovci popisovali až příliš tiché lesy, kde šíp vystřelený do mlází nevystraší ani jednoho ptáka, jezera, co jsou tak klidná, že vypadají jako sklo, a seschlé mýtiny, kde kdysi bujelo kvítí.

Lidé, což žili ve vesnicích blíže k horám, byli pověřiví. Špatnou úrodu sváděli na nespokojené duchy, nemocné dítě na demony. Vesnice Korje, poslední na jejich cestě, ležela nejzápadněji. Choulila se na úpatí nejvyšší hory.

Kdyby záleželo na Ren, úplně by se jí vyhnuli. Lidé tam byli zamračení a nenaložení. Ale tetička a vůdci karavany trvali na tom, že se tam každý rok vrátí. Korjané byli závislí na obchodu a jen hluboko v horách rostly vzácné rostliny, které stařešinové v údolí potřebovali k léčení.

Hlídaní hor je těžký a nevděčný úkol, říkala tetička, když si Ren stěžovala, což dělala často. *Rádi jim jejich břímě ulehčíme.*

A před čím je hlídají? Před nudou? reptávala Ren.

Karavaně trvalo pět dní, než do vesnice dorazila. Häbekske hory se tyčily stále blíže, dokud se jednoho rána neprobudili a nezjistili, že denní světlo zmizelo a celý les pozřel stín.

„Neposlechla jsi mě,“ napomenula ji tetička a Ren sebou cukla.

Malý strýček vzhledl od přepočítávání mincí.

„Žádala jsem tě, abys na sebe nepoutala pozornost,“ pokračovala tetička. „Nepovažovala jsem to za tak přehnaný požadavek.“

„Bylo to jen trochu větru,“ namítl malý strýček vždy připravený Ren hájit.

„Vítř za soumraku je bouře v noci. Co když se začnou šířit klepy?“

Ren sklonila hlavu. „Omlouvám se,“ řekla. „Slibuju, že už se to nestane.“

Tetička na ni upřela pohled. „Nestane,“ řekla tiše. „V Korje nebudeš hrát žádnou roli. Doprovodíš velkého strýčka na flétnu.“

Ren na ni zírala. „Ale to je naše poslední letošní představení!“

Až se vrátí do údolí, budou se muset připravit na drsné zimní měsíce. Už žádná představení – alespoň ne taková jako na cestě s karavanou s velkými davy plnými nových tváří. Bylo jedno, že lidé z Korje jsou zasmušilí a bez špetky smyslu pro humor. Těšila se, že bude aspoň ještě jednou vystupovat.

„Byla to jediná chyba,“ řekla Ren a nevadilo jí, že zvýšila hlas. „Nechápu, proč mám být potrestána za něco tak nedůležitého!“

„Ale byla to chyba?“ zeptala se tetička. Na rozdíl od Ren se její hlas nezvýšil – nikdy ho nezvyšovala, jen když to vyžadovalo představení. Ren cítila její slova jako ostří zařezávající se do pravdy. Skutečně Světlo přivolala, i když věděla, že to tetička zakázala.

„Jen trocha větru...“ zopakovala tetička. „V takový den jako dnes to nemusí znamenat nic – když svítí slunce a jsme obklopeni přáteli. Ale temnota nás může zahalit rychleji než dech. Není to trest, Ren. Snažím se tě udržet v bezpečí. Nás všechny.“

„Co tvůj kotník?“ zeptala se Ren. Když nebude vystupovat, bude ji muset zastoupit tetička.

„Než dorazíme do Korje, bude už zahojený.“ Tetička si povzdechla. „Kde je velký strýček?“

„Asi se zapletl do pomáhání místním,“ odpověděl malý strýček. Ren se ani nemusela podívat, aby věděla, že se starostlivě mračí.

„Jeden z vás pro něj běžte. Brzy odjíždíme.“

Ren vstala. „Půjdu pro něj,“ zamumlala a pospíchala směrem k vesnici.

Byla naštvaná, ale ne jen proto, že nemohla vystupovat, nebo že zklamala tetičku, čemuž se vždy snažila vyhnout. Byla naštvaná kvůli tomu, že se tetička ani nepokusila pochopit, proč to udělala.

Ren svých činů hned litovala a omluvila se – proč se tetička nenechala obměkčit, být jen trošičku? Ren s povzdechem

nakopla kamínek, který vletěl do podrostu, a pak těžkými kroky pokračovala po cestě.

Vesnice se podobala těm, ve kterých karavana na svých cestách zastavovala, plná domů s doškovými střechami a maličkými nedlážděnými dvorky. Zvuk tukaní přitáhl Ren do malého rohového domku, kde velký strýček kamenem zatloukal dřevěný podpůrný trám. Byl tak vysoký, že mu stačilo zvednout ruce a dotýkal se spodní strany střechy.

Vedle něj trpělivě čekal starší pár. Když byl velký strýček hotový, vyšší muž se velkému strýčkovi hluboce uklonil, zatímco mu jeho manžel předal malý balíček zabalený v plátnu.

„Prosím, přijměte tento skromný dárek jako odměnu,“ řekl menší muž. „Kéž bychom vám mohli dát něco cenného.“

„Tohle je víc než dost,“ řekl velký strýček a oběma rukama dar přijal.

Když se otočil, všiml si Ren a kývl na ni. Pozorovala, jak rozbaluje látku. Uvnitř byly dvě placaté palačinky plné medu a skořice.

„Hmm,“ začal velký strýček pomalu. „Mohli bychom se podělit s tetičkou a malým strýčkem...“ Zakmítal obočím. „Nebo...“

„Je můžeme sníst sami,“ dokončila za něj Ren s úsměvem.

Velký strýček na ni mrknul. Podal Ren větší palačinku a kráčeli spolu ke karavaně, která tábořila východně od vesnice.

„Tetička se na mě zlobí,“ řekla Ren při uždibování palačinky. I přes své rozčilení dokázala ocenit sladkost dezertu, který byl uvnitř měkoučce žvýkavý a zvenčí křupavý jako z pán-

ve. Velkému strýčkovi nemusela vysvětlovat, čím si tetiččinu nelibost vysloužila. „Udělála jsem chybu?“

Velký strýček nějakou dobu neodpovídal, ačkoli svou palačinku dojedl dřív než ona. Byli už na dohled od vozů, když se zastavil a z hlavy jí zvedl okvětní plátek. Pustil ho a nechal lístek odletět s poryvem větru, který ho rychle odnášel k horám. Ren ho pozoroval tak dlouho, jak to jen šlo, dokud se z lístku nestala jen tečka na obzoru.

„Občas máš uvnitř pocit, který je až moc silný na to, aby tam zůstal,“ řekl velký strýček a jeho hluboký vřelý hlas se kolem ní rozlil jako jemná vlna. „Musíš ho vypustit. Na tom nic špatného není.“

Vzadu v očích ji zaštipaly horké slzy. To byla pravda, kterou tetička nedokázala pochopit. Varovala Ren, aby nepoužívala magii, ale ona si občas nemohla pomoci. Podobný pocit měla při vystupování, v takových chvílích se cítila doopravdy volná.

„Něco pro tebe mám,“ řekl velký strýček, „ale nejdřív...“ Předklonil se, aby se na ni podíval. „Ukaž mi tu tvářičku, kterou mám tak rád.“

Na okamžik Ren nechápavě zamrkala.

Zapomněla, že má na sobě masku.

To pro ni nebylo nic zvláštního. Občas nosila některou ze svých masek celé dny a sundávala si ji jen při mytí obličeje. Byl to zvyk z dob jejího dětství – nosit masku jí dodávalo pocit bezpečí. S ní nikdo nedokázal říct, co si myslí a jak se cítí.

Když ji tetička před deseti lety poprvé přivedla do údolí, dala Ren masku, kterou si dívka nesundala celý rok. Malý

strýček, kterému tehdy bylo osm, si z ní utahoval: *Jak máme vědět, že jsi malá holčička a ne démon?*

Tetička ji nechávala být. Zato velký strýček...

Byl asi stejně velký jako nyní, ale ona byla mnohem menší. Celý měsíc se klepala, když vešel do místnosti. A tak si zachovával odstup. O jeho přítomnosti věděla jen prostřednictvím dárků, které jí nechával – žaludy zabalené v listech, květiny s divně tvarovanými okvětními lístky, kameny ohlazené řekou. Nacházela je na svém polštáři nebo u sandálů. Postavil jí člun přivázaný ke břehu, aby mohla ležet na zádech a pozorovat hvězdy. A ušil pytlík s potřebami pro herečku, aby mohla napodobovat tetičku s flétnou a papírovým vějířem.

První člověk, kterému ukázala svou tvář, byl velký strýček. Narazila na něj, jak tiše sedí za jejich domem u potoka. Když uslyšel, jak se blíží, tak vzhlédl. Rychle se otočil, ale stačila si ještě všimnout slz v jeho očích. Nechápala důvod jeho smutku – později si uvědomila, že to bylo ztrátou dítěte, jeho a tetiččina –, věděla jen, že v jeho smutku cítila ozvěnu toho svého.

Sundala si svou masku a nasadila ji jemu, aby schovala jeho slzy tak, jako schovávala ty své. Ale maska byla vyrobená pro dětský obličej a jeho tvář zakrývala jen částečně, hlavně oči a nos. Vypadal tak hloupě, že se Ren rozesmála a pak se rozesmál i velký strýček. Poté ji vzal do náručí a ona se nikdy necítila bezpečněji.

„Tuhle tvář?“ zeptala se Ren a zvedla si masku. Vyplázla jazyk.

„Ano,“ řekl velký strýček a láska v jeho hlase byla stejně patrná jako tehdy toho rána u řeky. „Přesně tu.“

Ukázal na nedaleký kámen.

„Počkej tady,“ řekl a pak odešel k vozům. Udělala, co jí řekl, sedla si a natáhla si nohy.

O pár minut později se vrátil s dlouhým balíčkem zabaleným v bambusové rohožce a pustil jí ho do klína.

„Dárek,“ řekl pyšně, „pro tebe.“

Nedočkavě rozvázala provázek, odhrnula přehyby rohožky a vykoul na ni papírový slunečník. Ihned poznala, že jej vyrobil velký strýček, jeho řemeslné umění bylo dokonalé. Ren popadla hladkou rukojeť a rozevřela ho. Vršek slunečníku se rozevřel jako květina. Měl nádhernou červenou barvu s vířícími zlatými liniemi.

„Zatoč s ním,“ řekl. Vstala a udělala, jak řekl, zlatá a rudá ve vzduchu splývaly jako padající hvězdy, dokonce i to svištění, co vydával, bylo hezké.

„Vím, že narozeniny máš až za týden...“ řekl velký strýček a mnul si šíji.

Stále se slunečníkem v rukou se mu vrhla kolem krku. „Je krásný! Děkuju.“

Jemně ji položil na zem. „Vraťme se teď k ostatním, než budou v pokušení nás tu nechat!“

Když kráčela s velkým strýčkem, cítila, jak jí předchozí zdeptanost padá z ramen. Tetička měla právo se zlobit, jen se bála o bezpečí Ren a celé karavany.

Mezi používáním magie a bezpečím její rodiny neexistovalo žádné rozhodování. Ren by si vždy zvolila svou rodinu. Pokud by musela potlačit své schopnosti, aby je ochránila, tak by to udělala.

A možná, až tetička uvidí Renino odhodlání, změní názor a nechá ji vystupovat, přece jen – do poslední zastávky jim zbývalo pět dní, což bylo dost času na to, aby Ren ukázala své rozhodnutí, že dokáže Světlo skrýt tam, kam patří.

Ta myšlenka a uvědomění, že za pár týdnů bude zase doma v údolí s jeho studenými zimními dny a nocemi plných hvězd obklopená lidmi, které miluje, jí zvedly náladu. S točením slunečníku předběhla velkého strýčka a nemohla se dočkat, až vyrazí do vesnice Korje.

2

SUNO

Podsvětí

před mithrilovou továrnou v devátém obvodu

Suno odstoupil od vrat továrny, když siréna zařvala své varování. Z velkých hald se jako noční křídla zvedal dým. Přenos si přetáhl šálu s vybledlými, červenými, roztřepenými vlákny. Jak se pohnul, zavadil si o meč zastrčený do pochvy na zádech. Siréna křičela celých patnáct vteřin a hromady chrlily dost dýmu na to, aby zamořil oblohu nad továrnou. Když poplach utichl, otočil se a jeho oči ve výparech zachytily záblesky modré – mithrilové částechy.

Nedaleko zavrkal holub. Následoval ten zvuk za roh, kde ve stínu tovární zdi čekali chlapec s dívkou. Chlapec byl drobné postavy se stříbřitými vlasy. *Tchag*. Suno si jeho jméno pamatoval z prvního setkání. Bylo mu sedmnáct, stejně jako Sunovi. Hvízdavé trylkování přestalo, jakmile Tchag spustil ruce. Ta dívka, Julhi, byla o pár let starší. Hnědé vlasy s rudými pramínky měla na týlu stažené motýlkovou sponou. Opírala se o zeď s jednou nohou pokrčenou, ale když se Suno přiblížil, narovнала se.

„Nebyli jsme si jistí, jestli přijdeš,“ řekla. „Hlídek je tu jak mravenců.“

„Pár jsem jich viděl,“ řekl Suno a vzpomněl si na dusot nohou a poskakování luceren v temných ulicích. Držel se ve stínech, aby se jejich světlu vyhnul.

Přišel přímo z kšeftu v osmém obvodu, kde ho najali jako ranaře při razii. Kdyby ho chytili bez řádných papírů, které by vysvětlovaly jeho přítomnost ve Středoměstě, strčili by ho do vězení. Vztít dva velké kšefty za noc bylo riskantní, ale Julhi ve svém ranním dopise slibovala velkou odměnu.

„Suno, jsi zraněný.“ Natáhla ruku k jeho krku a on instinktivně ustoupil. Asi ho někdo při razii říznul.

Julhi zvedla obočí a ruku stáhla. „Promiň. To je zvyk. Mám slabost pro rezervované, emocionálně nepřístupné kluky.“

Tchag za ní zvedl obočí a trochu se zamračil.

Suno ty dva potkal před měsícem, když ho najali na krádež zboží jednoho nižšího gangstera. Kradli jen od *chamtivých hajzlů, kteří si to zasloužili, hajzlové*, jak to řekla Julhi. Ani jeden z nich neuměl bojovat na blízko, proto vyvěsili inzerát na žoldáka.

„Zkontroluju výbušniny,“ zamumlal Tchag příkrčený u zdi. Odhrnul šlahouny břechtanu a odkryl dvě plechovkové bomby s časovačem.

Sunovi se v žaludku usadila nervozita. Jeho kšefty doteď nesly jen málo rizika, ale krást ze sarenijské mithrilové tovarny bylo něco úplně jiného. Kdyby je chytili, čekaly by je horší věci než vězení.

Julhi si sáhla do kabátku, vytáhla svitek a jediným trhnutím zápěstí ho rozvinula. Náčrtky budov v nejbližším okolí obklopovaly poznámky o střídání stráží a odhadovaných ča-

sech cesty mezi označenými lokacemi. „Musíme se dostat odsud,“ ukázala na jejich pozici před zdí v severovýchodním rohu, „až sem.“ Prst zapíchla do bodu s největší budovou v zadní části továrního pozemku označeným jako X.

„Co tam je?“ zeptal se Suno.

Mrkla na něj, svinula mapu a zastrčila si ji zpátky do kabátku. „To se brzy dozvíš.“

Pořád měl šanci vycouvat, ale pak by nedostal zapláceno, jak Julhi slíbila. Suno si upravil řemen, aby si meč zasunutý ve vaku na jeho rameni posunul bezpečněji přes záda. Vzhlédl k místům, kde se vršek tovární zdi sotva rýsoval v hustém oparu dýmu.

„Chytej,“ zavolala Julhi. Otočil se právě včas, aby chytil vystřelovací lano, které mu hodila. „Víš, jak se to používá, ne?“ Aniž by čekala na odpověď, skočila Tchagovi na záda. Ten zamířil, vystřelil a hák projel zdí téměř u vrcholu. Odjistil lano a vyjeli nahoru a přes zeď.

Suno namířil hlaveň vlevo od Tchagova háku a zmáčkl spoušť. Hák rozerval beton a on při šklubnutí vzhůru sevřel ruku a v podřepu přistál na zdi zrovna ve chvíli, kdy tovární siréna vydala další dunivý zvuk a ze sopouchů se vyvalil kouř.

Slanil dolů na druhé straně a přidal se k Tchagovi a Julhi za hromadou vysokých beden. Julhi si přiložila prst ke rtům. Mezerou mezi bednami viděli dva obcházející strážné s lucernami, které na zdi okolních budov házely groteskní stíny.

Měli na sobě plynové masky a u pasu standardní krátké meče. Jejich hlasy se nesly vzduchem a Suno zaslechl útržek jejich konverzace. V osmém obvodu otevřeli novou nudlovou

restauraci a ti dva plánovali, že si tam po práci zajdou na pozdní jídlo.

Strážní minuli ústí uličky. Světlo z jejich luceren osvětlilo úzkou mezeru a zmizelo z dohledu za rohem.

„Vidíš to?“ řekla Julhi. „Půjdeme přímo napříč. Bude to nejrychlejší.“

Tiše se vykradli zpoza beden a utíkali přes otevřený prostor do uličky. Tady byl dým hustší, neboť tu proudil mezi budovami. Julhi před ním ze svého opasku s nářadím sejmula masku a nandala si ji na obličej. Po obou stranách stály rafinérie, kde se čistil mithril do cihliček a zbytek se vyhazoval jako odpad. Ulička byla posetá hromadami kovu, takže si dával pozor, aby nenakopl nic, co by řinčením varovalo strážce.

Ačkoli na mapu jen mrknul, zapamatoval si rozvržení továrny se všemi jejími rafinériemi – celkem šesti, postavenými vedle sebe po třech – v přední části pozemku a vzadu se skladem nedaleko brány, která vedla do Středoměsta.

Na konci uličky čekali, až projdou strážce, jejichž pozici prozrazovaly jasné zářící lucerny. Nikdo nepromluvil, věděli, že nebezpečí číhá všude – strážce po dvou obcházející všechny tři bloky s rafinériemi znamenalo hodně luceren. Skoro v bezpečí na konci poslední uličky se najednou v propadlé části zdi otevřely dveře. Z nich vyšel strážný v plynové masce.

Jak spatřil Suna, vyrazil proti němu se skrytou dýkou. Suno útok odrazil. Vrhł se vpřed, popadł strážného za masku a praštil mu hlavou o zeď. Strážný se v bezvědomí sesunul k zemi.

Tchag se protáhl otevřenými dveřmi a o pár minut později se vrátil. Zavrtěl hlavou. Nikdo jiný v budově nebyl.

„Když budeme mít štěstí, tak ho nikdo chvíli postrádat nebude,“ řekla Julhi a sundala si masku. „Do hajzlu.“

Suno sledoval její pohled až ke znaku na rameni uniformovaného muže – roztažená opeřená křídla připomínající holubici.

„Co tu dělá sarenijský voják?“

Suno zíral na symbol a na klíčních kostech ucítil pálivý pocit plížící se až ke krku. Rychle zvedl ruku k šále a polila ho úleva, když se ujistil, že je tam, kde má být.

„Zrušíme misi?“ zeptal se Tchag tiše. „Může jich tu být víc.“

„Ne,“ řekla po krátkém nádechu Julhi. Po tváři jí stekla kapka potu. „Na to už je pozdě.“

Suno držel hlídku, zatímco Julhi a Tchag odtáhli muže zpátky do budovy. Zakroužil rameny a protáhl si ruce, aby uvolnil napětí, které se v nich nahromadilo. Když uslyšel slovo, které Tchag použil, v mysli se mu usadil náznak podezření.

Ne kšeft, ale mise.

Zloději se vrátili do uličky a zavřeli za sebou dveře. Podle Julhiiny mapy teď měli zamířit přímo přes turbínové pole. V téhle oblasti nevyznačila žádné pochůzkové trasy stráží, takže zpomalili do volného běhu a řídili se světly dalekého skladu. Prostor to byl širý a otevřený, což narušovaly jen velké turbíny. Rotorové lopaty nepřetržitě vrčely a generovaly energii, která poháněla továrnu. Funkci měly dvojitou – rotory odháněly kouř, který vycházel z hromad, od Středoměsta směrem k Vnějšímu okruhu. Sunovi připomínaly mraky. Modré mraky plné jedu.

Zasmušile si pomyslel: *Kdokoli tvrdil, že v Podsvětí nejsou žádné mraky, se mýlil.*

„Já myslel, že armáda má zakázaný přímý kontakt s mithrilovými továrnami,“ řekl Tchag, který s ním držel tempo. Chlapcův dech pod maskou byl lopotný, ale na rychlosti nepolevil.

„Můj informátor mi tvrdil, že ministr, který tuhle továrnu vlastní, je zkorumpovaný, což ale není nic zvláštního,“ řekla Julhi s drsným smíchem. „Možná bere peníze od sarenijské armády za to, že jim umožňuje přístup ke svým mithrilovým zásobám.“

Před deseti lety po smrti královny Sarenije a její dědičky Plující rada, vládnoucí orgán Plujícího světa i Podsvětí, upadla do chaosu. V té době generál Ildžin ze sarenijské armády získal moc větší, než jakou kdy měl za své služby královně a radě. Sedm let posiloval sarenijskou armádu zejména prostřednictvím mithrilu, který poháněl celou letku, a brutálním tažením rozšířil území říše. Nejdříve bojoval proti malým sousedním královstvím a později proti velké říši Volmar na severu.

Aristokraté, kteří seděli v radě, se ale generálova nahromaděného jmění a vlivu začali obávat a před třemi roky vydali zákon, který armádě zakazoval nekontrolovaný přístup k mithrilu.

Kromě určeného množství na pohon vojenských letadel byla distribuce mithrilu doménou soukromého sektoru pro výletní lodě a soukromá letadla, což potěšilo šlechtu a jejich jediný zájem namastit si kapsy.

Pokud ministr devátého obvodu, šlechtic s místem v radě, obchodoval s armádou, pak porušoval zákon a byl vinen zradou. Suno nevěděl, co by se stalo, kdyby ministra odhalili,

jestli by jeho – nebo generála, hlavu armády – potrestali. Ani ještě v dobách s radou generálovu autoritu nikdo nezpochybňoval, kdyby se o to někdo pokusil, riskoval by puč.

„To je fuk,“ řekla Julhi s rozhodným zavrtěním hlavy. „Ať Sarenijci chystají cokoli, nic to nemění na tom, pro co jsme přišli my.“ Sunův pohled se vrátil k Julhi, jelikož si všiml, jak zvýšila hlas. Pro co vlastně přišli? Jestli chtějí peníze, panská sídla ve Vnitřním kruhu by byla lepším cílem než mithrilová továrna. Pro mithril samotný také nepřišli. Neměli vybavení na jeho převezení, protože byl na dotek jedovatý.

Než se stačil zeptat, došli do blízkosti skladu. Byl obrovský, dvoupatrový a dlouhý jako bloky ve Vnitřním kruhu. Stejně jako u rafinérie stála u každého z jeho čtyř rohů dvojité hlídka. Suno se s Julhi a Tchagem přikrčil mimo světlo lucerny nejbližších strážných.

„Musíme se dostat přes ty strážce, aniž bychom upozornili ostatní,“ řekla Julhi.

Sunovi se pochva na meč zaryla do země, a tak trhnul řemenem, aby jej utáhl.

„Kdy se siréna ozvala naposled?“ zeptala se Julhi.

„Měla by zase brzy začít,“ odpověděl Tchag. „Něco tě napadlo?“

„Vidíš, jak daleko od sebe jsou?“ Strážce na každém rohu dělilo třicet kroků. „V téhle tmě se navzájem nevidí. Jen lucerny naznačují, kde jsou. Když budeme zticha, podaří se nám jednu dvojici vyřadit, aniž bychom varovali ostatní.“

„Siréna houká jen patnáct vteřin.“ Tchag se přiblížil, maska mu visela kolem krku. „Takhle daleko nebude moc hlasitá.“

Julhi mluvila rychle. „Tak sebou musíme hodit. Máme jediný pokus. Suno, máš...“

Rozezněla se siréna.

Vyrazili z temnoty a drželi se při zemi. Strážný, co stál nejbližší, si jich všiml a začal vytahovat meč z pochvy. Suno k němu dorazil první, popadl ho za ruku, a když se nadechoval k výkřiku, praštil ho do hrdla. Přesunul se za něj, vzal ho do kravaty a kroutil mu zápěstím, dokud meč nepustil.

Vedle něj Julhi a Tchag zápasili s druhou strážnou, Tchag jí ústa překryl rukou. Suno je pozoroval koutkem oka, dokud strážná lucernu nepustila.

Suno ji chytil ve vzduchu.

Jednou rukou klidně držel lucernu a druhou pevněji sevřel kolem krku strážného, dokud muž nepřestal bojovat.

Julhi přidržela své strážné hadr s uspávací látkou u úst a nosu, dokud se jí oči nezvratily v sloup. Oba strážní klesli k zemi. Siréna utichla. V následujícím tichu čekali na zvuky poplachu. Když žádné nepřicházely, Julhi kývla na Suna. Pořád držel lucernu ve vzduchu. „Šikovnej.“

Přešla ke dveřím a do zámku zastrčila silnou jehlici, se kterou hýbala, dokud se neozvalo cvaknutí. „Někdo z nás tu bude muset zůstat a držet tu lucernu. Ať to vypadá, že se nic neděje.“

„Může tu být víc stráží,“ upozornil Tchag a vzal si od Suna lucernu. „Vy dva běžte napřed. Já tu zůstanu.“ Opřel se zády o dveře a držel jim je. „Buďte opatrní.“

Julhi překročila práh.

„Počkej,“ řekl Suno a ona se vrátila a podívala se na něj, v očích jí tančilo ohnivé světlo. „Co krademe, Julhi?“

„Záleží na tom?“ zeptal se Tchag. Tón hlasu měl lhostejný bez jakéhokoli obvinění. Když nic jiného, zněl zvědavě. „Zaplaceno dostaneš tak jako tak.“

Tchag měl pravdu, nezáleželo na tom. Tu práci by za peníze stejně udělal.

„Chci to vědět,“ řekl Suno.

Julhi udělala krok zpět přes práh. Naklonila hlavu, její motýlková spona zachytila světlo a zatřpytila se. „To je poprvé, cos mi řekl jménem, víš to?“

Suno zamrkal. Opravdu? Byl přirozeně rezervovaný a bylo pro něj těžké navázat s ostatními vztah. Málokdy bral kšefty se stejnými lidmi dvakrát. Julhi a Tchag byli výjimka.

„Když jsme se po našem první kšeftu rozešli, řekla jsem Tchagovi, že jsi jako my. Kluk z Vnějšího kruhu, co se snaží přežít.“

Jako oni. Suno vzadu v hrdle ucítil zvláštní pocit, byl nepříjemný, skoro bolestivý.

„Kašlu na přežívání. Já chci žít.“ Vykouznila lehkomyšlný úsměv, který nasadil i Tchag, i když jemnější. „Ve svobodném světě. Pod oblohou, která není plná jedovatých oblaků, ale těch opravdových.“

Zněla jako předtím, když zvýšila hlas, nadšeně, vášnivě, toužila po něčem, co mu připadalo cizí i známé.

Protože to bylo něco, co Suno chtěl také. Něco, po čem zoufale prahl.

„Krademe mapu mithrilových dolů,“ řekla Julhi. „Po ní jdeme. A s ní vyhodíme do povětří celý jejich svět.“

3

SUNO

Podsvětí

sklad mithrilové továrny v devátém obvodu

Když se za nimi dveře potichu zavřely a odřízly světlo Tchagovy lucerny, Suno se rozhlédl po podlaze skladu. Okamžitě si všiml přítomnosti obrovského množství mithrilu. Vzduch jako by byl těžší a slyšel hluboké hučení, kvůli kterému mu vstávaly chloupky na rukách. Z temnoty vyvstávala mlhavá záře linoucí se ze stovek kovových beden. Když si přečetl popisky na těch nejbližších, viděl, že většina míří do Jádra, kde obchodníci drahý kov prodají. Pár jich bylo určeno pro Jonginskou vojenskou základnu, největší sarenijský vojenský objekt za Zdí.

„Suno,“ zavolala na něj Julhi z poloviny kovového schodiště. Přidal se k ní na ochozu nahoře, kde sundávala mřížku ze zdi. „Tohle by nás mělo zavést do kanceláře předáka. Rychle, čas běží.“ Suno se letmo podíval na odpočítávání na výbušninách nastavené na třicet minut – už uběhla nejméně půlka. Ale to nebylo to jediné, co je tlačilo. Venku ležel sarenijský voják v bezvědomí, jenž se může každou chvíli probudit, a Tchag byl zranitelný.

Suno sklonil hlavu, vyhoupl se do větrací šachty a pomocí předloktí a boků posouval své tělo úzkým prostorem.

„Vlevo,“ řekla Julhi. „Mělo by to být přímo pod tebou.“

Prsty prostrčil mřížkou krytu a vytrhl ho. Chytil se okraje a dopadl na stůl zavalený papíry.

Julhi seskočila vedle něj. „Sakra,“ zaklela. „Je tu tma jak v pytli. Nic nevidím.“

„Je tu vypínač,“ řekl Suno, který ho uviděl na vzdálenější zdi. Seskočil ze stolu a přešel místnost, aby rozsvítil. Žárovka se s tichým bzučením rozzářila a vrhla na věci zavalený stůl ostré žluté světlo. Vzadu v místnosti byl další velký stůl, vedle něhož stál osmipanelový paraván a několik kartoték.

Když se otočil, zjistil, že na něj Julhi zírá, a uvědomil si, co provedl.

Místnost halila tma. Byla to tma pro Podsvětí charakteristická, neboť kromě mithrilu tu nesvítilo žádné přirozené světlo. Ti, co Podsvětí opustili a pak se zase vrátili, si všimli, že se tomu nic ve venkovním světě nevyrovnalo. Byla to temnota, co připomínala smrt. Suno by neměl vidět vůbec nic.

Mysl mu zběsile hledala vysvětlení, něco, co by Julhi přijala.

Proto nikdy nepracoval se stejnými lidmi dvakrát. Čím déle s někým dělal, tím větší byla pravděpodobnost, že odhalí jeho největší tajemství.

Julhi se nejdřív odvrátila. Sesunula se ze stolu, přešla k psacímu stolu, prolistovala papíry a pak otevřela zásuvky v kartotékách.

Možná si její reakci jen představoval. Nejspíš jen ignorovala, co viděla, a soustředila se na bezprostřednější problém.

Pomohl by jí hledat mapu, ale nevěděl, jak vypadá, a mezi formuláři a korespondencí byla map spousta. Jeho pohled

spočinul na té, která se rozprostíral po celé délce zdi, detailní zobrazení Podsvětí. Kruhové město bylo rozděleno do devíti obvodů. Vnější obvod se skládal výhradně ze slumů a od Středoměsta jej oddělovaly tovární pozemky. Stálo tam celkem devět továren, které se nacházely na opačných stranách obvodů. Tam, kde se všech devět obvodů sbíhalo, byl nakreslený další kruh – Jádru, kde bydleli nejbohatší obyvatelé.

„Musí být tady vzadu,“ řekla Julhi a odhrnula paraván. Když ho odstrčila, Sunovy uši zaznamenaly ostré cvaknutí.

„Počkej,“ řekl, když se jí noha zachytila o nastražený drát. Dveře schované za paravánem se otevřely.

Suno sáhl po meči. Popadl jílec a vytáhl čepel z pochvy.

Zasáhl ho stejný tlak jako předtím, když vstoupili do skla-du – silná přítomnost mithrilu.

Ze dveří vykročil vlk.

Suno ještě nikdy žádného neviděl, ale věděl, že se potulují po pláních za městskou Zdí. Ti byli kost a kůže. Tenhle byl štíhlý s provazci vlnících se svalů. Z mezer mezi vyceněnými zuby mu kapala hustá, lepkavá kapalina a vydával hluboké, dunivé vrčení.

Julhi ustoupila a narazila na paraván, který za ní zarachotil.

„Pozor!“ zakřičel Suno, když vlk vyrazil. Julhi uskočila stranou a spadla na zem. Vlk narazil do paravánu.

Než se prodral dřevem a papírem, Suno pomohl Julhi na nohy. „Jsi v pořádku?“ Při pádu se pořezala a vzduchem se šířil měděný pach krve.

„Jsem. Co to je?“

Levou rukou mu projel slabý záchvěv. „Nevím, ale zabiju to.“

Odvedl Julhi vedle psacího stolu, aby se postavila ke zdi, a pak zaujal pozici uprostřed místnosti. Protřepal si ruku a položil ji k té druhé na jílci meče. Vlk pozoroval každý jeho pohyb.

Vydal ze sebe drsný, zvířecí řev a skočil po Sunovi, který vyrazil do útoku. Na poslední chvíli proklouzl pod bestii, rozmáchl se mečem a rozřízl ji od hrdla po břicho.

S groteskním zaúpěním se vlk zhroutil k zemi. Suno se přiblížil k mrtvole ležící v kaluži vlastní krve, vazká tekutina se šířila po podlaze.

Stál jako přikovaný k zemi, zíral na krev, která měla být rudá, ale byla temně krystalicky modrá. Cítil se mdle, jako by byl pod vodou. V uších mu nepřestávalo zvonit.

„Suno, Suno.“ Probral se z omráčení. Julhi stála vedle něj. Patrně ho volala jménem už nějakou dobu. Hlas měla pištivý, naléhavý. „Musíme jít.“ Utíkala ke skryté místnosti a za pár vteřin se znovu objevila se složeným papírem. Mapou. Než si ji zastrčila za pásek, všiml si symbolu na ní namalovaném – černého, napůl složeného křídla. „Pojď, rychle!“

Utíkali stejnou cestou, jakou přišli, Julhi se vyhoupla po Sunově rameni a vyšplhala do větrací šachty. Odrazil se od stolu, zachytil se okraje a vytáhl se za ní. Tchag na ně čekal za rohem skladu skrčený ve stínech.

Prchali přes zeď právě ve chvíli, kdy se ozvala exploze – výbuch osvětlil celou oblohu.

Utekli na zadní dvorek čajovny několik bloků od továrny.

„Tohle místo jsme našli minulý týden,“ řekla Julhi, když popadla dech. „Je to tu opuštěné. Měli bychom tu být v bezpečí.“

Tchag škrtl sirkou, zapálil lucernu a pak ji pověsil za hák na zdi. Když se otočil, vytřeštil oči na řeznou ránu na Julhiině paži. „Jsi zraněná,“ řekl a sehnul se, aby si ji prohlédl zblízka. „Já ti říkal, abys byla opatrná.“

„Moc se staráš,“ napomenula ho Julhi.

Suno je nechal, aby se postarali o Julhiino zranění.

Zadní dvorek čajovny byl posetý zbytky něčeho, co kdysi patrně bývaly velké hliněné hrnce. Nyní jejich střepy ležely rozházené v hlíně. Jako většina dvorků měl uzavřenou střechu. Nohama vířil prach, když krácel k nejbližší zdi, aby se opřel o její chladný povrch a zavřel oči.

Nečekal dlouho a uslyšel přicházet Julhi a Tchaga, pod botami jim křupaly hliněné střepy.

„Tvá odměna, jak jsme slíbili.“ Julhi mu podala dvojité provázek mincí. Letmo pohlédl na její paži, kterou Tchag ovázal silným obvazem. Vzal si peníze a vložil je do vnitřní kapsy kabátu.

Julhi naklonila hlavu na stranu a prohlížela si ho. „Většina by se na ten kšeft vykašlala po zjištění, co hledáme. Ten, komu ta mapa patřila, by za námi mohl někoho poslat.“

Suno přemýšlel o symbolu na mapě – černém křídle. Ještě nikdy ho neviděl.

„To je mi jedno.“ Nezáleželo na tom, jestli mapa patřila předákovi, ministrovi, co továrnu vlastnil, nebo generálu Ildžinovi samotnému. Nikdo z nich s tím neměl nic společného. „Ty peníze potřebuju.“

„Na co?“

„Hledám svého bratra,“ řekl.

Normálně by pravdu neprozradil, ale bylo pozdě a byl unavený. Tak či tak to bylo jedno. Julhi a Tchaga už stejně nikdy neuvidí.

Už teď toho o něm věděli moc. Julhi patrně měla podezření, že je jiný než ostatní žoldáci. Stále v jejích očích cítil tu otázku, když ve tmě uviděl vypínač.

Předtím Julhi řekla, že je jako oni. Na chvíli tomu dokonce uvěřil.

„Jako děti nás prodali do otroctví do sarenijské armády,“ vysvětloval Suno. „Jestli ještě žije, najdu ho tam.“

Aspoň si myslel, že tam Čuno je. Nemohl si vzpomenout, kde viděl svého bratra naposledy.

„Takže ty peníze potřebuješ na jeho vykoupení,“ řekla Julhi. „To je obdivuhodné. Pro Tchaga bych udělala to samé.“

Tchagova tvář za ní se zjemnila a ústa se mu zkrivila v poloviční úsměv.

„Tak tohle je asi sbohem,“ povzdechla si Julhi. „Zkrátím to. Tchag je totiž sentimentální.“

Tchagův úsměv zvadl, očividně nesouhlasem.

„Kdybys měl někdy průšvih a potřeboval pomoc...“ Julhi si dala ruku v rukavici v bok. „Najdeš nás ve Wolrjundang. Je to čajovna na okraji sedmého obvodu. Ptej se po té nejkrásnější holce v Podsvětí – tak mě určitě najdeš.“

S Tchagovým kývnutím a dvourprstým zasalutováním od Julhi se rozloučili, vyklouzli zadní branou a zmizeli z dohledu.

Suno by mohl klidně odejít, ale místo toho se otočil od brány a zamířil na dvorek. Jeho byt se nacházel v pátém obvodu Vnějšího kruhu na druhé straně města. Cesta domů by